

det kunde være overensstemmende med de det paahvilende Pligter, saaledes at tage et Lovudkast tilbage, alene af Hensyn til en Stemning, som havde udtaalt sig i det ærede Thing, for hvilket Udkastet var bleven forelagt.

Idet jeg har tilladt mig at anføre dette om Sagen i Almindelighed, fra hvilket Synspunkt Ministeriet har meent, at Sagen burde sees, skal jeg tillade mig med Hensyn til det foreliggende Lovudkast og med Hensyn til min personlige Stilling til Sagen at anføre et Par Bemærkninger endnu. Jeg deler fuldkommen den Anskuelse, som jeg troer laae til Grund for de Vittringer, der fremkom her ved Begyndelsen af den indledende Behandling, at det ikke er rigtigt at forelægge Rigsdagen Lovudkast, naar der ikke er rimelig Udsigt til, at disse Udkast kunne blive til Love i den Session, i hvilken Rigsdagen er samlet. Jeg har derfor heller ikke andraget paa, at det nærværende Udkast maatte forelægges, uden i det bestemte Haab, at dette vilde kunne skee, at det maatte kunne passere begge Thingene paa nærværende Rigsdag. Jeg har troet, at der var Anledning til at nære dette Haab ifølge flere Grunde. For det Første er jeg af Medlemmer af dette Thing, som have visse Kjendskab til Landet, bleven indstandigt opfordret til at fremkomme med dette Forslag, idet de have sagt, at der følte stor Trang dertil omkring i Landet, da det overmaade meget vilde lette de Transactioner, som ere af stor Vigtighed for Landet. Jeg har havt Betænknelighed ved at fremme denne Sag i den Skikkelse, som den forelaae fra Landbocommissionen; men, efterat jeg havde troet, at den ogsaa vilde kunne møde Understøttelse i en noget modificeret Skikkelse, saa har jeg ifølge de indstandige Opfordringer, som vare komne, anseet det rette at søge at fremme Sagen. Jeg har ogsaa paa den anden Side næret det Haab, at det vilde blive muligt for Rigsdagen at komme til en Afgjørelse af denne Sag. Derved har jeg navnlig stølet paa den Velvilje og den Arbeidsdygtighed, som dette høitærede Thing allerede har lagt for Dagen ved Behandlingen af saa mange Lovudkast, der allerede ere passerede det. Og, naar jeg ser hen til Sagens nærværende Stilling

her paa Rigsdagen, har jeg troet, at dette Lovudkast, der neppe vil kræve stor Tid, vil endnu kunne blive behandlet af dette Thing, forinden det bliver, om jeg saa maa sige, overlæst med Lovudkast, som maatte komme ind fra det andet Thing og ikke ere passerede her. Naar det saaledes var passeret dette Thing, har jeg troet, at det andet Thing, der jo endnu maa blive samlet, indtil det ærede Thing har sluttet de Lovudkast, som nødvendigvis maae tilendebringes i denne Session, ligeledes vil kunne finde en Udvei til at behandle det. Dette Haab har jeg endnu, skjøndt jeg indrømmer, at Sessionen er saa overordentlig langt fremrykket, alligevel ikke troet at turde opgive, og jeg har troet, at jeg saameget mere turde nære det Haab, at Thinget vilde gaae ind paa at skænke denne Sag den Opmærksomhed, som det under dets andre besværlige Arbejder maatte blive det muligt at lade den blive tildeelt, naar jeg ser hen til, at Regjeringen jo befinder sig i den Nødvendighed, endnu daglig at maatte forelægge Rigsdagen enkelte andre Lovudkast, ligesom det jo ogsaa vel kan være, at enkelte private Medlemmer endnu maatte fremkomme med enkelte mindre Lovudkast, saa at det derved vilde stille sig dobbelt besynderligt, om dette Udkast aldeles skulde træde tilbage. Det er blevet yttret, da Sagen sidste Gang blev behandlet her, at Ministeriet jo havde gjort Sit, naar det havde forelagt Lovudkast, og at det altsaa maatte, om jeg maa bruge det Udtryk, være vel fornøiet, om og Sagen ikke kom videre frem; men jeg maa tillade mig at troe, at dette udspringer af en Misforstaaelse. Naar Ministeriet forelægger et Lovudkast, da har det den samme Pligt, som det har til at forelægge Lovudkastet, til at søge at opretholde Lovudkastet paa ethvert af dets Stadier, saalænge det endnu nærer Overbeviisning om, at det er en god Foranstaltning; og det er altsaa en ligesom Pligt, som paahviler den vedkommende Minister, at anvende ethvert Middel, der staar i hans Magt, til at søge at skaffe Sagen Fremme. Det er vel yttret, at hvis Sagens Behandling i Thingene ikke fuldførtes, og man da vilde benytte Thingenes, eller, forsaavidt det ikke blev Rigsdagens, Thingets Udtalelse,